

ลิงกำถั่ว... ปรัชญาชีวิต นิทานธรรมะ

นำเสนอเมื่อ : 24 เม.ย. 2552

พระพุทธองค์ตรัสว่า จิตของคนเรานั้นเหมือนกับลิง เราจึงเรียนรู้เรื่องของจิตใจของเราได้มากมาย จากพฤติกรรมของลิง....

ลิงนั้นเกลียดกะปิ ถ้ากะปิถูกมือมันเมื่อไหร่ มันจะถูนิ้วกับพื้นจนเลือดไหลเต็มมือ จนกว่ากลิ่นกะปิจะหายในที่สุด

จะกลายเป็นว่า กะปิถึงจะร้าย ก็ไม่ร้ายเท่าความเกลียดกะปิ ที่มีมือลิงเป็นแผลหวอะหวะไม่ใช่เพราะกะปิ หากเป็นเพราะความจงเกลียดจงชังกะปิต่างหาก

สิ่งที่เราเกลียดนั้น บ่อยครั้งไม่น่ากลัวเท่ากับความเกลียดชังในจิตใจเรา

ความเกลียดชัง หรือพูดให้ถูกก็คือ ความรู้สึกอยากผลักไส้ ซึ่งรวมทั้งความโกรธและความกลัว จึงเป็นเจ้าตัวร้ายที่เราต้องระวังให้มาก

แต่นั้นเป็นเพียงครึ่งหนึ่งของความจริงเท่านั้น

นอกจากความอยากผลักไส้แล้ว ความยึดติดเป็นอีกสิ่งหนึ่ง ที่เราต้องระวังไม่แพ้กัน

กลับมาที่ลิงจอมซนอีกที ในอินเดียนั้น ลิงเป็นไม้เบื่อไม้เมากับชาวบ้าน เพราะชอบโขมยผลไม้ในสวน ชาวบ้านจึงคิดวิธีจับลิง โดยใช้กล่องไม้ซึ่งมีฝาदानหนึ่งเจาะรูเล็กๆ พอให้ลิงสอดมือเขาไปได้

ในกล่องมีถั่ว ซึ่งเป็นของโปรดของลิงวางไว้เป็นเหยื่อล่อ วันดีคืนดีลิงมาที่สวนเห็นถั่วอยู่ในกล่อง ก็เอามือล้วงเข้าไปหยิบถั่ว แต่พอถอนมือออกก็ติดฝากล่อง เพราะกำมือของลิงนั้นใหญ่กว่าฝากล่องที่เจาะไว้

ลิงพยายามดึงมือเท่าไรก็ไม่ออก พอชาวบ้านมาจับ ก็ปีนหนีขึ้นต้นไม้ไม่ได้ เพราะมีมือเปล่าอยู่ข้างเดียว สุดท้ายถูกคนจับได้ ลิงหาได้เฉลียวใจไม่ว่า เพียงแค่มั่นคลายมือออกเท่านั้น มันก็เอาตัวรอดได้ แต่เพราะยึดถั่วไว้มัน ไม่ยอมปล่อยจึงต้องเอาชีวิตเขาแลก

มีหลายอย่างที่เรายูกได้ไผ่ฝัน จนถึงกับยึดถือไว้อย่างเหนียวแน่น เวลาประสบปัญหา
เพียงแคคลายสิ่งที่ติดยึดนั้นเสียบ้าง ปัญหาก็คลี่คลาย แต่เป็นเพราะเราไม่ยอมปล่อย
จึงเกิดผลเสียตามมามากมาย ไม่คุ้มกับสิ่งที่ยึดติด จะชอบหรือพึงพอใจกับอะไรก็ตาม

อย่าถึงกับยึดติดจนเหนียวแน่นเกินไป เพราะโอกาสที่จะหน้ามืดตามัวนั้น มีสูงจนหาทางออกไม่เจอ

ปัญหาทั้งหลายในชีวิตนั้น ถ้าเรารู้จักปล่อยวางบางสิ่งเสียบ้าง มันก็จะบรรเทาไปได้เยอะ
บ่อยครั้งการปล่อยวาง ไม่เพียงแต่เป็นจุดเริ่มต้นของการแก้ปัญหาเท่านั้น หากเป็นทางออกจากปัญหาเลยทีเดียว

ความจริงการอยากผลสักใสอะไรสักอย่าง ก็เป็นการติดยึดอีกแบบหนึ่งนั่นเอง ทั้งๆ
ที่ลิ่งพยายามผูกมัดทุกสิ่งทุกอย่างไปจากมือ ก็อดไม่ได้ที่จะดึงมือมาดมหากลิ้นกะปิ
ซ้ำแล้วซ้ำเล่ารู้ทั้งรู้ว่ากลิ่นกะป็นั้นเหม็น แต่ก็ดมมือไม่ยอมเลิกงายๆ

ในทำนองเดียวกัน ไม่ว่าเราจะโกรธอะไรหรือเกลียดใคร ก็มักดึงสิ่งนั้นหรือคนนั้นเข้ามาในจิตใจ
ให้ครุ่นคิดเสมอไม่ยอมปล่อยไม่ยอมวางเสียที ทั้งๆ ที่ยิ่งคิดก็ยิ่งทุกข์ ปล่อยวางเสียเถิด แล้วใจเราจะเบาขึ้นเป็นกอง

ความทุกข์ทั้งหลาย ไม่ว่าจะ เป็นเพราะพลัดพรากจากสิ่งที่รัก หรือประสบกับสิ่งที่ไม่พึงปรารถนา
ที่มันบีบคั้นกดทับจิตใจเราไม่หยุดหย่อนเสียที ก็เป็นเพราะเราไปยึดไปแบกมันเอาไว้ ทั้งวันทั้งคืน

ในหลายกรณี ความทุกข์ไม่ได้มาจากไหน หากมาจากการยึดติดไม่ยอมปล่อย ดังเจ้าลิงหวงถั่วนั่นเอง

คุณเป็นคนหนึ่งหรือเปล่าที่มีพฤติกรรมเหมือนลิงกำถั่วนี้....

